

Na začátku mé diplomové práce „cesty“ krajinou, stál osamocený pojem ducha místa – bylo třeba jej vsadit do kontextu, který by mu byl vlastní – do prostoru a času – tedy do kulturní krajiny jako struktury s vlastní dynamikou, strukturou a pamětí (ad. 1. 1) a času událostí, času dlouhého trvání a času vnímaného (ad 1. 2.). Celou mou prací se táhne jako tenká červená nit motiv „porozumění krajině“ (ad 1. 4.), spočívající na základě dualistického konceptu posvátné – profánní.

Nejprve jsem s použitím cílkovských tvrdých metod mapovala existenci posvátného v oblasti „vnějšího“ světa: kulturně-historicko-archeologický přístup k utváření kulturní krajiny (ad kap. 2.1) – za prvé v obecné rovině zejména podle Gojdy a s detailnějším rozbohem historie české kulturní krajiny v prezentaci J. Sádla (kap. 2. 1. 3.): neolitická revoluce – baroko – 50. léta. Období baroka se ukázalo v tomto kontextu jako velmi závažný a diskutovaný fenomén – veskrze negativně jej hodnotí J. Sádlo. Baroko zásadně přineslo první kompletní využití každého kouta krajiny a zároveň byly položeny základy pro budoucí „mýtus“ o existenci české krajiny jako „krajiny barokní“. J. Sádlo, jemuž vždy jde o krajinu samu a uvažuje o ní z její pozice, tvrdí, že my – lidstvo jsme jen její součástí. Mluví o krajině jako celku a nikoliv o krajině „jako futrálu na kulturní pozůstatky“ (Sádlo, 2005, s. 87). Kultura je jednou z mnoha složek přírodní diverzity, a tudíž např. příchod Slovanů, Čechů, křesťanství neznamenají pro krajinu nic zásadního; to je zásadní z hlediska lidí – jako kulturně antropologické a politické události, což tvoří podstatu jeho spojení „krajiny a revoluce“: tak, jako jsou v dějinách lidstva určité události (z různých úhlů, různé) brány jako revoluční, existují události revoluční v utváření kulturní krajiny.